

Mariin malý oslík (Adventní příběh) – část druhá

Kousek od stáje, kde žil náš oslík, stálo chudobné stavení. Žila v něm Marie, která byla provdaná za Josefa. Josef byl tesař. Byl to člověk dobrý a spravedlivý a měl svoji ženu něžně rád. Josef pracoval, Marie vařila a starala se o domácnost. Nosila čerstvou vodu každý den ze studny, která stála na návsi. Na tu chvíli se vždy těšila, potkávala při té příležitosti své kamarádky, ženy ze sousedství a vždy si poklevetily, co kdo vaří, jak se urodilo na políčku a jiné věci, které každá hospodyňka dobře zná.

Jednoho dne, bylo to právě v poledne, šla Marie opět s vědry pro vodu. Ačkoliv byla zima, Marie si zpívala, těšila se na svého muže a na to, jak jí bude večer u stolu vyprávět, co celý den dělal. Měli si toho vždycky tolik co říct!

Jak se blížila ke studni, zaslechla Marie povyk. Takový necita! Řekla si, když viděla, jak hospodář ze sousedství popohání svého oslíka. Toho člověka nemohlo omluvit nic! Strkal do ubohého zvířete, dokonce jej kopal. Nebohý oslík dělal co mohl, ale náklad, který na něj surovec naložil, byl příliš těžký i pro dva osly, natož pro tak malého.

Marie spěšně odhodila vědra a utíkala, co mohla, k oslíkovi. „Co to děláš? Máš rozum? Vždyť toho osla nemůžeš bít!“ volala na vzteky zsinalého hospodáře. „Co se do toho pleteš, Marie, pomátla ses na rozumu? Proč bych nemohl bít svoje zvíře, které beztak k ničemu není?“ pustil se do ní nelida. Marie však nepřestávala prosit a když už byla se silami v koncích, postavila před oslíka a bránila jej vlastním tělem.

Hospodář viděl, že dál zvířeti ubližovat nemůže. Zahulákal vztekle: „Hleď si příště raději svého, ženská bláznivá!“ a otočil se k odchodu. Než se tak ale stalo, v kratičké chvíli stačila Marie položit svoji dlaň mezi oči malého oslíka a povzbudivě, velmi něžně, jej pohládila. Oči zvířete se najednou rozsvítily a Marii připadalo, že se znají odjakživa. To už ale hospodář trhnul provazem a oslík se poslušně rozběhnul za ním. Marie potřásla hlavou, nabrala vodu a vydala se na cestu k domovu.

*

Oslík šel jako opařený. To byla ona! Ta žena ze sna! A ve skutečnosti je ještě krásnější! Hlava se mu točila tak, že o sebe zakopávala přední i zadní kopýtko. Hospodář samozřejmě hudroval, ale tentokrát, úplně poprvé, to oslíkovi vůbec nevadilo.

Do stáje přišel jako ve snách. Rád by se o svoji radost podělil, ale nebylo s kým. Všechna zvířata byla na pastvě. Složil svoje unavené nohy, naklonil hlavu na stranu a zalykaje se štěstím, začal snít.

*

„Josefe“. Marie stála u stolu s mísou horké kaše a na čele měla naléhavou vrásku. „Josefe, prosím, pojď ke stolu.“ Josef si utřel umyté ruce rychle do připraveného lněného ručníku a polekaně příběhl: „Co se děje, Marie moje? Stalo se ti něco? Jsi nemocná? Ublížil ti někdo? Jsi tak ustaraná!“

„Josefe, ráda bych koupila od hospodáře ze sousedství jejich oslíka. Možná by nám pomohlo, kdyby nosil ta těžká vědra od studny, neměla bych tolik bolavá záda“.

„Marie, víš přece, že nemáme nazbyt. Každý měsíc sotva vyjdeme. Osla si nemůžeme dovolit, i když bych ti jej skutečně moc rád dopřál, vždyť víš.“

„Josefe,“ naléhala Marie, „potřebuji toho oslíka, nebo, vlastně, on potřebuje nás. Prosím, moc tě prosím, zajdi tam a aspoň se zeptej, za kolik by jej prodali. Třeba se podaří domluvit rozumnou cenu.“

Ještě se nestalo, že by Marie byla tak tvrdošíjná, říkal si v duchu Josef. A ještě nikdy si nestěžovala na bolest zad, přestože nosila mnohem těžší náklady než vědra vody. V tom bude něco

jiného. Nakonec tedy slíbil, že do sousedního hospodářství na druhý den zajde a s potěšením pozoroval, jak se Mariino čelo znovu vyhladilo.

*

Tak smutnou stáj nikdy předtím Josef neviděl. Zvířata stála ubohá s vyhublými boky. Nejsmutnější však byl malý osel v rohu stáje. Neměl pod sebou ani čistou podestýlku a před sebou jen prázdné a špinavé nádoby.

Josef byl spravedlivý člověk a dobrý hospodář. Když se dozvěděl, za jak nízkou cenu jej jeho souseď prodává, neváhal ani chvíli. Dobře vytušil, že se chce osla zbavit.

„Na takovou věc bych klidně dal naše úspory,“ řekl potom doma Marii poté, co uvázal nového příchozího v jejich útulném přístřešku. „Neumíš si představit, jak smutně oslík vyhlížel. Musíme se o něj dobře postarat a vím, že ty to dokážeš,“ usmál se s láskou na svoji ženu, která radost z nového přírůstku do stáje nedovedla skrýt.

„Jak je dobrý,“ říkala si v duchu, když hladila Josefa něžně po tváři.

Odběhla k plotně, nalila do talířů vonící houbovou polévku a po večeři před ulehnutím vzdali společně díky za den, kdy se povedla správná věc.

Neboť poskytnout někomu, kdo je v nouzi, vlídnost a přístřeší, je to nejlepší, co můžeme na této zemi udělat.

*

Něco takového malý oslík ještě nezažil. Tak teplou a hebkou ruku na svém čele. Marie jej hladila a chlácholivě k němu promlouvala. Stála u něj ve stáji již víc jak půl hodiny! Co ale bylo nejkrásnější, její oči jako kdyby promlouvaly přímo z nebe. Náš oslík byl u vytržení. A to nebylo všechno! Hned, když do stáje přišel, dostal suché, pohodlné místo, čistou vodou a dostatek krmení. Zvířata, která žila ve stáji u Marie a Josefa, byla přívětivá a laskavá jako jejich majitelé. Oslík měl dojem, že je v ráji.

Ovečky, které stály nejbliž, jej radostně vítaly. Kravička mu nabízela pomoc, když nevěděl, jak správně najít vhodnou polohu. Prasátka se těšila, že jim bude vyprávět a oslík vyprávěl. Vyprávěl o svém těžkém životě u předchozího hospodáře a než skončil, zvířátka byla tak dojatá, že občas některému ukápla i slzička. Statný beran mu řekl: „Vidíme, že ses měl opravdu velmi špatně. Ale teď už doba tvého trápení skončila. Tady, u Josefa a Marie, se budeš mít dobře. Každý den se o nás starají jak nejlíp dovedou přestože sami nemají často co do úst, nikdy nás nenechali hladý. Buď rád, že jsi u nás a dobře se vyspi.“

Tolik radosti, tolik naděje! Oslík byl ten nejšťastnější tvor na celém světě. A to ještě netušil, co všechno jej čeká...

*